

NIEUŻYTOŚĆ (2) *sb f*

e oraz o jasne.

sg N nieużytość (2). ◇ [A nieużytość.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w. s.v. użytość.

Rzeczownik od „nieużyty”: bycie nieużyty, nieuleganie czyimś prośbom lub przemocy; implacabilitas Mącz, Cn; duritia animi, obstinatio inflexibilis, rigor naturae inflexibilis Cn (2) : Immobilitas, Nieporużenie/ niewżytość Mącz [234]a, 302c; [Ale jaką wdzięczność znał (tak zaśię praeter expectationem większą) nieużytność w odprawie listów tych poznałem. DiarPos 11].

Synonimy: nieporuszenie, twardość.

MF